

TROMMELVLIES 84:

Relaas van helaas

Ik zit stilletjes een boterham zonder kaas te eten en het gras voor mijn voeten is compleet verdwenen. Mijn voornemen om deze tweewekelijkse webcolumn ditmaal te wijden aan het nieuwe album van The Kills, *Midnight Boom*, heb ik moeten doorstrepen. Ik bespaar mij de moeite – ze zou volslagen vergeefs zijn.

De recensie die Erik van den Berg vorige week schreef over de derde cd van het intercontinentale jongen-met-meisje-duo is mij namelijk zó uit het hart gegrepen, dat het me gewoonweg niet lukt om er nog meer over te vertellen. Het is precies zoals hij het zegt: de plaat prikkelt zinnen, windt op, knettert, broeit, gonst en vonkt. Een garagepeepshow. Wat moet ik daar nou nog aan toevoegen?

Dat betekent dat ik halsoverkop een andere invalshoek zal moeten zoeken, hetgeen me op dit moment even niet zo goed lukt. De speelruimte in mijn hoofd is vandaag even vrij beperkt. Er staat de laatste weken namelijk zo veel tijdelijk gestald op de stoffige vloer van de zolderkamer in mijn kop, ik zal eerst het een en ander moeten opruimen.

Het verkopen van mijn auto (inderdaad: die schitterende gitzwarte Volvo 245 stationcar met al dat chroom) via Marktplaats schiet niet echt op en ik ben ook nog steeds op zoek naar een uitgever die mijn boek op de markt wil brengen. Bovendien ben ik ondertussen al weer begonnen met het schrijven van een volgend boek. En ook dat proces vereist behoorlijk wat opslagruimte in de al zo volle berging bovenin mijn hoofd.

In het boekje waar ik nu mee bezig ben, verhaal ik over mijn vader: zijn jeugd in de oorlog, in de winkel van zijn vader, zijn eigen kruidenierswinkel en de wisselende mate van moeizaamheid van onze relatie door de jaren heen. Hij wordt dit jaar 75 en ik interview hem intensief om al zijn verhalen op papier te krijgen. Zodoende zit ik de laatste tijd vaak bij mijn ouders thuis (veel vaker dan gewoonlijk) om hem te interviewen. Die gesprekken genereren veel ruis, er komt nogal wat ongevraagde informatie met de door mij beoogde antwoorden mee. Dus: schiften, negeren en schrappen. Het kaf versus het koren. Ook dat neemt creatieve denkruimte in beslag.

Ik zou over zijn muzieksmaak kunnen vertellen. Maar dan gaat het over André Rieu, Jan Smit en de instrumentale schlagerkitsch van James Last die vroeger altijd door het huis schalde (een ware domper op mijn jeugd). Hooguit bij Slagerij Van Kampen ontmoeten onze smaken elkaar. En bij Mike Oldfield, wiens muzikale oprispingen echter al jaren weinig voorstellen. Zijn nieuwe album *Music Of The Spheres* klinkt (hoewel met een hoog herhalingsoefeningsgehalte) overigens wel weer redelijk als vanouds.

Goed, dan had ik het daar in deze column dus mooi over kunnen hebben.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: herhaaldelijk *Alphabet pony* van The Kills (maar *In our bedroom after the war* van Stars mag ook).